

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **V. V. T.**, nar. xx. x. xxxx, bytem P.
*zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
se sídlem Jindřišská 5, 110 00 Praha 1*

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-83228-4/SO-2020,

takto:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-83228-4/SO-2020, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 23 836 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-83228-44/SO-2020, jímž bylo částečně co do právní kvalifikace změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2020, č.

j. OAM-33205-19/ZM-2019, a to tak, že žalovaná z důvodu nesplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a dobu platnosti zaměstnanecké karty neprodloužila podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, namísto správním orgánem I. stupně původně použitých ustanovení § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neprodloužil žalobci platnost zaměstnanecké karty s tím, že vykonával práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána na pracovní pozici Pomocný manipulační pracovník (kromě výroby) (9333).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalované odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, který definuje požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, plynoucími zejména z § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zároveň nelze též přehlédnout, že při vydání napadených rozhodnutí byly správními orgány porušeny základní zásady činnosti deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce také namítal, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, který aplikovala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se žádost žalobce zamítá a doba platnosti zaměstnanecké karty se neprodloužuje podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Žalobce uvedl, že tento důvod pro zamítnutí žádosti nebyl ve věci dán a tím spíše nebyl bez důvodných pochybností prokázán. Ve správním řízení žalobce unesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran naplnění pozitivních zákonných podmínek pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovanou a správní orgán I. stupně pak tížilo důkazní břemeno ohledně případného prokázání naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti (negativní podmínky vyhovění žádosti), které správní orgány neunesly, a proto měly rozhodnout na základě zjištěného skutkového stavu tak, že se žádosti žalobce vyhovuje.
4. Hodnocení důkazů žalovaná provedla nesprávně, jelikož je provedla jednostranně, tendenčně a pouze v neprospěch žalobce. Jediným podkladem, na základě kterého žalovaná dospěla k závěru o údajném výkonu nelegální práce žalobcem, je výslech, který s ním byl proveden. Tento výslech přitom nelze vykládat způsobem, jak provedla ve věci žalovaná. Žalovaná z výslechu žalobce vybírá jednotlivé detaily z odpovědí, jimž pak přiznává při hodnocení důkazu přehnanou váhu a na straně druhé naprosto opomíjí ty odpovědi, které svědčí o tom, že žalobce vykonával práci v souladu s povolenou zaměstnaneckou kartou, a rovněž pak opomíjí celkové vyznění obsahu výslechu. Žalobce u výslechu na otázku, čím se v ČR živí, doslova uvedl: *uklízeč a doplnit zboží do regálu*. Ze zjevně chybného přepisu v protokolu je zřejmé, že odpověď žalobce byla v infinitivu, tedy: *uklízet a doplňovat zboží do regálu*, případně *uklízím a doplňuji zboží do regálu*, neboť věta *uklízeč a doplnit zboží do regálu* nedává gramaticky smysl. Tím spíše pak zaráží, že žalovaná

z tohoto zjevně nesprávného překlepu a detailu na úvodu výsledku činí tak zásadní závěry, že žalobce měl pracovat na jiné pracovní pozici, než která mu byla povolena. Z obsahu celého výsledku je přitom zřejmé, že žalobce pomáhá, manipuluje se zbožím a uklízí především ve skladu, tedy vykonává pozici pomocného manipulačního pracovníka, pro kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána.

5. Ze správního spisu dále není dle žalobce vůbec zřejmé, na základě jakých podkladů dospěl správní orgán I. stupně k potřebě provedení jeho výsledku. Ze spisu totiž naopak vyplývá, že ve věci řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byly všechny podklady v pořádku a jednoznačně svědčily ve prospěch vyhovění žádosti. Již dne 17. 6. 2020 přitom vydal Úřad práce souhlasné závazné stanovisko s dalším zaměstnáváním žalobce. Ze spisu pak není zřejmé, jaké poznatky či úvahy vedly správní orgán vůbec k provedení výsledku dne 3. 2. 2020. Takový postup se s ohledem na dosavadní obsah správního spisu v obdobných případech žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty jeví jako velmi nestandardní.
6. Podle žalobcova názoru žalovaná také nesprávně právně posoudila zjištěný skutkový stav jako výkon nelegální práce. Právní posouzení věci provedené žalovanou je chybné a přepjatě formalistické, založené na nesprávném a velmi extenzivním právním výkladu pojmu nelegální práce. Žalobce měl na území povolenou zaměstnaneckou kartu k výkonu práce na pracovní pozici pomocní manipulační pracovníci. Závěr žalované o údajném výkonu nelegální práce se opírá o doslovnou citaci charakteristiky předmětné pracovní pozice v klasifikaci CZ-ISCO: 9333 pomocní manipulační pracovníci. Tato klasifikace však slouží především statistickým účelům a v ní uvedené činnosti je třeba považovat za demonstrativní výčet, který má přiblížit charakter předmětné pracovní pozice. Rozhodně však nelze tento výčet považovat za přísně dogmatické a taxativní vymezení činností, které zakazuje výkon jakékoli jiné související činnosti. Dle názoru žalobce je možné a někdy pochopitelně v praxi nevyhnutelné, že při své činnosti pomocného manipulačního pracovníka může tento někdy uklidit předtím, nebo poté, co manipuluje např. se zbožím v regále. Dále je důležité uvést, že do kategorie 9333 pomocní manipulační pracovníci spadá například podkategorie 93331 pomocní skladníci a 93333 pomocní pracovníci obchodního provozu. Činnost popsaná žalobcem v rámci výsledku rozhodně významně nevybočuje z charakteristik těchto pracovních pozic. Žalobce při výsledku uvedl, že jeho pracovní činnost probíhá především ve skladě.
7. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je založené na nesprávném výkladu neurčitěho právního pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované, že správná aplikace neurčitěho právního pojmu předpokládá na straně správního orgánu správní uvážení. Správní uvážení je odlišným institutem a v projednávaném případě rozhodně nemá ve vztahu k aplikaci důvodu pro zamítnutí žádosti své místo. Pokud by bylo jednání žalobce posouzeno jako výkon nelegální práce, nebylo správné posoudit takové jednání jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Je třeba připomenout, že ne každý výkon nelegální práce nutně představuje jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jak ostatně vyplývá i z rozhodovací činnosti samotné žalované, nelegální práci bude třeba považovat za jinou závažnou překážku zpravidla tehdy, když její výkon bude dosahovat určité vyšší intenzity. V žalobcově případě však je jeho jednání, pakliže už by vůbec mělo být posouzeno jako nelegální práce, případem hraničním, neboť vykonával pracovní pozici, pro kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta, a jako nelegální práce je žalovanou spatřována toliko část činností, které měl v rámci této své pracovní pozice

vykonávat.

8. V žalobcově případě pak rozhodně nelze hovořit o výkonu nelegální práce v tom smyslu, že by bez příslušného povolení na území pracoval. Navíc jednání žalobce by v takovém případě bylo třeba z hlediska zavinění posoudit nanejvýš jako nedbalost nevědomou, protože žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem. Lze tedy uzavřít, že intenzita případné nelegální práce v případě žalobce je velmi nízká a napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou relevantní právní argumentaci, na základě které by bylo možné dospět k závěru o naplnění jiné závažné překážky bránící dalšímu pobytu žalobce na území.
9. Žalovaná svým postupem porušila žalobcova procesní práva, jelikož změnila výrok napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož přišel o možnost odvolat se. Žalovaná přitom měla žalobce před vydáním rozhodnutí upozornit na možnost změny právní kvalifikace tak, aby mohl v řízení na tuto změnu zareagovat a uplatnit v řízení svá práva, například zaslat své vyjádření k zamýšlené změně právní kvalifikace.
10. V poslední žalobní námitce žalobce namítal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Skutečnost, že se sám během řízení k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí příliš nevyjadřoval, nezabývá zcela správné orgány povinnosti zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu požadovaném § 3 správního řádu i ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a to tím spíše, když přiměřenost je v daném případě negativní podmínkou vydání zamítavého rozhodnutí. Žalovaná dle názoru žalobce pochybila, když dospěla k závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce má na území rodinné, ekonomické a sociální zázemí. Na území ČR žije řada jeho rodinných příslušníků a také mnoho jeho přátel. Až do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí byl žalobce na území zaměstnán v pracovním poměru k družstvu Clean Masters, kde pracoval na pozici pomocného manipulačního pracovníka. Žalobce si za dobu svého pobytu vytvořil k České republice silné pouto, žije totiž na jejím území již od roku 2017.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že z ustálené judikatury vyplývá, že dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu mají jednotlivým důkazům přikládat, či jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí apod., ale je založeno na zásadě volného hodnocení důkazů.
12. Žalovaná dále uvedla, že žalobce nevznese během výslechu nesouhlas s tím, jak jsou jeho odpovědi zaprotokolovány a nenavrhl jejich doplnění. K námitce, ve které žalobce uváděl, že není zřejmé, na základě jakých podkladů správní orgán dospěl k potřebě provedení výslechu žalobce, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. 3 As 32/2006, ze kterého vyplývá, že záleží na správním orgánu, v jaké rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

13. Žalobce v replice uvedl, že podanou žalobou neměl v úmyslu plédovat za zavedení legální teorie důkazní v cizineckých pobytových věcech. Jeho námitky směřují proti hodnocení

provedených důkazů. Zásada volného hodnocení důkazů totiž nemůže být vykládána tak široce, aby umožňovala správnímu orgánu svévolné rozhodování. Žalobce nikterak nepochybně uplatnění zásady volného hodnocení důkazů, to mu však nebrání s hodnocením provedených důkazů nesouhlasit a proti němu brojit.

14. Ohledně možného nesprávného zápisu protokolu o výsledku žalobce uvedl, že z některých pasáží protokolu je zřejmé, že některé odpovědi nedávají samy o sobě gramaticky ani logicky smysl.
15. Ve vztahu k odkazu žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. 3 As 32/2006, pak žalobce uvedl, že žalovanou citovaná pasáž je hrubě vytržena z kontextu, neboť jí NSS v přestupkové věci odůvodňoval správnost postupu správního orgánu spočívajícího v neprovedení všech účastníkem navrhovaných důkazů. Dle názoru žalobce tak nelze právní závěry z tohoto rozsudku aplikovat ve věci nyní projednávané. Žalobce totiž žádné důkazní návrhy neuplatňoval a správní orgán tak pochopitelně takového důkazní návrhy nemohl nevyslyšet. Záměrem vznesené žalobní námitky bylo spíše upozornit soud na skutečnost, že ve správním spise chybí jakýkoli poznatek, který by mohl správní orgán přivést k pochybnostem ohledně žalobcem vykonávané práce. Za takové situace se provedení důkazu účastnickým výsledkem jeví jako pomyslný blesk z čistého nebe, neboť vůbec logicky nenavazuje na dosavadní provedené dokazování, a proto vzbuzuje pochybnosti o svévolném postupu správního orgánu. Provedení účastnického výsledku přitom není běžnou aplikační praxí správního orgánu v řízení o prodloužení již povolené zaměstnanecké karty.

Jednání před soudem

16. Zástupce žalobce i pověřená zaměstnankyně žalovaného správního orgánu setrvali při ústním jednání na dosavadních názorech a argumentaci. Zástupce žalobce zdůraznil, že ve věci nebylo prokázáno, že by žalobce vykonával nelegální práci, takový závěr je výsledkem velmi extenzivního výkladu zákona v jeho neprospěch. Navíc, i pokud by mělo jít o nelegální práci, nemůže jít o jinou závažnou překážku v jeho pobytu na území, neboť zde není dána vyšší intenzita správními orgány vytknutého jednání, došlo k velmi přísnému výkladu obsahu pracovního místa, na které měl žalobce vydanou zaměstnaneckou kartu. Proto stejně jako v žalobě navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a dále aby přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalované navrhla, aby soud žalobu zamítl. Jednání se zúčastnil i sám žalobce, kterému do vietnamštiny jeho průběh tlumočil soudní tlumočník D. H. N., jehož účast si zajistil žalobce sám. Žalobce k věci uvedl, že by byl rád, aby bylo jeho žalobě vyhověno, snaží se dodržovat české zákony, vykonává práci, která mu byla povolena a rád by zde i nadále žil.

Posouzení věci krajským soudem

17. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a

napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

19. Žaloba je důvodná.

20. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodující skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká karta) v období od 6. 9. 2017 do 5. 9. 2019. Dne 11. 6. 2019 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je pracovní smlouva ze dne 5. 5. 2019, uzavřená mezi žalobcem jakožto zaměstnancem a družstvem Clean Masters, jakožto zaměstnavatelem, na dobu neurčitou, se sjednaným druhem práce: „9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“. Ve správním spisu je dále založeno závazné stanovisko Úřadu práce České republiky ze dne 17. 6. 2019, podle něhož nebyly zjištěny skutečnosti, které by v žalobcově případě odůvodnily vydání nesouhlasného závazného stanoviska ve věci prodloužení jeho zaměstnanecké karty za účelem jeho dalšího zaměstnávání na uvedené pracovní pozici z hlediska situace na trhu práce. Se žalobcem byl dne 3. 2. 2020 za účasti tlumočníka z jazyka vietnamského proveden výslech. Ve spisu je dále založen popis pracovní podskupiny zaměstnání 9333 Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) stažený z webových stránek www.cz-isco.cz. Z něj se podává, že pomocní manipulační pracovníci provádějí úkoly, jako jsou balení, přenášení, nakládání a vykládání nábytku a jiných předmětů z domácností, nakládání a vykládání lodních a leteckých nákladů a přenášení a ukládání zboží v různých skladech. Dále z popisu této podskupiny zaměstnání je zřejmé, že se dělí na další kategorie, a to 93331 pomocní skladníci, 93332 pomocní manipulační pracovníci v dopravě, 93333 pomocní pracovníci obchodního provozu, 93334 pomocní pracovníci ve sběrných surovinách a 93339 ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby).
21. Dne 9. 3. 2020 vydal správní orgán I. stupně pod č. j.OAM-33205-19/ZM-2019 rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl a platnost zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, neprodloužil, neboť žalobce nesplňoval podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z výslechu vyplynulo, že žalobce vykonává práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, která mu byla vydána dle § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici Pomocný manipulační pracovník (kromě výroby) (9333), a nikoli na pracovní pozici uklízeče, kterou ve skutečnosti vykonává. V rozhodnutí se správní orgán zabýval klasifikací zaměstnání CZ-ISCO zavedenou Českým statistickým úřadem a vypracovanou na základě mezinárodního standardu, jehož tvůrcem je Mezinárodní organizace práce. Pomocí této klasifikace je vymezeno každé volné pracovní místo, které je zaměstnavatelem ohlašováno Úřadu práce České republiky a které se může stát součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Druh vykonávané práce u pracovní pozice, na základě které byla žalobci vydána zaměstnanecká karta, spadá v klasifikaci CZ-ISCO pod kategorii „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“ (9333). Pod pracovní činnosti této kategorie pak spadají úkoly, jako jsou balení, přenášení, nakládání a vykládání nábytku a jiných předmětů z domácností, nakládání a vykládání ve skladech, přenášení a stohování zboží ve skladech a podobných zařízeních apod. Oproti tomu práce uklízeče dle správního orgánu I. stupně spadá do skupiny prací „uklízeči a pomocníci“ (91) s tím, že tito pracovníci vykonávají činnost v domácnostech, hotelích, kancelářích, nemocnicích a jiných zařízeních a tato činnost spočívá v zametání, vysávání, mytí a leštění podlah, nábytku a jiných předmětů, pečování o prádlo a stlaní postelí, mytí vozidel a oken a

ručním praním a žehlením. Provádění úklidových prací je zcela odlišnou činností od prací, které by měl vykonávat pomocný manipulační pracovník, a nelze ji tedy zahrnout do okruhu pracovních činností pro pomocného manipulačního pracovníka. Žalobce tedy v rozporu s udělenou zaměstnaneckou kartou nepracuje na pozici pomocného manipulačního pracovníka, nýbrž na pozici uklízeče (tedy na pozici, která není součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty). Tímto jednáním byl naplněn důvod pro nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgán se dále vyjádřil k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí nebude nepřiměřené, neboť žalobce v České republice pobývá teprve od 6. 9. 2017 a jeho příbuzní pobývají v zemi původu. Žalobce je v produktivním věku, a proto nehrozí, že by v zemi původu byl z tohoto důvodu na trhu práce znevýhodněn.

22. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změněno, ovšem to pouze co do právní kvalifikace. Změna spočívala v tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl odkaz na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců nahrazen odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, neboť dle žalované byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Správní orgán I. stupně totiž nesprávně podřadil jednání žalobce spočívající ve výkonu jiného druhu práce, než na který mu byla vydána zaměstnanecká karta, pod výkon nelegální práce, přestože se mělo jednání žalobce správně subsumovat pod tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Ohledně náplně žalobcovy práce a jeho pracovní pozice se žalovaná shodla se závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce působil na pozici uklízeče, která je však odlišná od pracovní pozice pomocní manipulační pracovníci, na kterou měl vydánu zaměstnaneckou kartu. Odlišnost těchto pracovních pozic dle žalované spočívá v rozdílných pracovních náplních. Z výsledku je přitom zřejmé, že žalobce nikdy náplň pomocného manipulačního pracovníka nevykonával, jelikož vykonával toliko úklid v obchodech, kde popř. doplňoval zboží do regálů. Úklid a doplňování zboží však nejsou činnostmi uvedenými v úkolech, které by měli provádět Pomocní manipulační pracovníci.
23. Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujících zákonných ustanovení.
24. Podle § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.“*
25. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 věty první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.“*
26. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*
27. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g),*

h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

28. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobyt cizinců platí: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.“
29. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
30. Podle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti: „[s]e rozumí nelegální práci 1. závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah; 2. práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce; 3. práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.“ (pozn. potvrzení doplněno soudem).
31. Na základě shora provedené rekapitulace obsahu žaloby je možno konstatovat, že žalobce napadá jak skutková zjištění správních orgánů, a to jak skutkové závěry, tak i samotný procesní postup k nim vedoucí, tak i právní posouzení věci.
32. Soud považuje nejprve za vhodné připomenout, že závěr žalované o zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, se věcně opírá o zjištění, že žalobce vykonával závislou práci v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, tedy že se dopouštěl výkonu nelegální práce.
33. Žalobci je třeba dát za pravdu, že skutková zjištění učiněná v průběhu správního řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí, jsou pro takový závěr nedostatečná. Z této vady pak pramení i nedostatečná správní úvaha ohledně naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že své závěry správní orgány obou stupňů dovozují z toho, že žalobce, jenž na území pobýval na základě zaměstnanecké karty s platností od 6. 9. 2017 do 5. 9. 2019 vydané pro výkon práce na pracovním místě „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) (9333)“ u družstva Clean Masters a s místem výkonu práce v Praze, reálně vykonával práci uklízeče. Toto zjištění učinily správní orgány na základě výsledků žalobcova výsledku provedeného dne 3. 2. 2020. Z protokolu o tomto výsledku se podává, že žalobce byl vyslechnut za účasti svého tehdejšího zástupce, advokáta Mgr. Ladislava Bártý, a že mu bylo tlumočeno do jeho mateřštiny. Žalobce v rámci tohoto výsledku uvedl na výzvu, aby do detailu popsal svůj typický pracovní den: „Prodávají potraviny, uklidím ve skladě, v prodejně.“ Na dotaz, aby popsal svou činnost minulý pátek, uvedl: „První uklidím, kde špinavý ve skladě, potom ukládám zboží na regály.“ Na další dotazy směřující na přesný postup práce, odpověděl: „První uklidím, pak ukládám zboží, třeba pítí, vodu.“

Otázku na své pracovní náčíní zodpověděl: „*Rukavice, hadr na utření, vysavač, šampon.*“ Takto popsanou pracovní pozici pak správní orgány porovnaly s charakteristikou pracovní pozice „pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) (9333)“ obsaženou v Klasifikaci zaměstnání ISCO (jedná se o sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb.). Z ní vyplývá následující: „*Pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby) provádějí úkoly, jako jsou balení, přenášení, nakládání a vykládání nábytku a jiných předmětů z domácností, nakládání a vykládání lodních a leteckých nákladů a přenášení a ukládání zboží v různých skladech. Příklady pracovních činností: a) balení strojů, spotřebičů, nábytku a příbuzného zboží pro přepravu z jednoho místa na jiné; b) přenášení zboží pro nakládku nebo vykládku z dodávkových a nákladních automobilů, vagónů, lodí a letadel; c) nakládání a vykládání obilí, uhlí, písku, zavazadel a jiných položek jejich přeložením na dopravníky, do potrubí a jiné prostředky; d) spojování hadic hlavního pobřežního zařízení a nádrží na člunech, tankerech a jiných lodích pro nakládku a vykládku ropy, zkapalněných plynů a jiných kapalin; e) přenášení a stohování zboží ve skladech a podobných zařízeních; f) třídění nákladů před nakládkou a vykládkou. Příklady zaměstnání zařazených do této podskupiny: Závozník, Manipulant se zavazadly, Pomocný skladník.*“ Bez relevance pro projednávaný případ není ani fakt, že do skupiny pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby) jsou řazeny následující kategorie: „93331 Pomocní skladníci, 93332 Pomocní manipulační pracovníci v dopravě, 93333 Pomocní pracovníci obchodního provozu, 93334 Pomocní pracovníci ve sběrných surovinách, 93339 Ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby), 9334 Doplnovači zboží.“

35. Pro účely posouzení, zda žalobce vykonával práci, pro kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta nebo nikoli, je nutné zabývat se otázkou, jakou faktickou činnost žalobce reálně vykonával a co bylo předmětem jeho činnosti, a to především z materiálního hlediska. Teprve takto učiněná zjištění je možno podřazovat příslušné nomenklatuře. V tomto směru je nutno se především vymezit vůči důrazu, který správní orgány obou stupňů kladou na popis činnosti samotným žalobcem, který skutečně mj. uvedl, že čistí, uklízí. Z takto popsané činnosti však bez dalšího dle názoru soudu nevyplývá, že je uklízeč (již vůbec neodpovídá skutečnosti, co žalovaná uvedla na straně 6 napadeného rozhodnutí, že by sám žalobce výslovně ve svém výsledku uvedl, že vykonává práci uklízeče, uvedl totiž doslova „*uklízeč a doplnit zboží do regálu*“, což je ovšem podstatný významový posun.). Nelze totiž opomenout, že žalobce zároveň uvedl, že dává zboží do regálu, srovnává tam například vody, víno a pivo, přičemž tento aspekt žalobcovy výpovědi správní orgány nijak nereflektovaly. Správní orgány navíc ani nezohlednily, že žalobcův výsledek byl prováděn prostřednictvím tlumočníka a že odpovědi zachycené v protokolu o výsledku jsou zachyceny v neodpovídajících gramatických podobách, ačkoliv zřejmě takto žalobce ve své mateřštině nehovořil. Je třeba přihlídnout k tomu, že komunikace mezi cizincem neovládajícím český jazyk a vyslychající osobou je komplikovaná. To platí tím spíše, dochází-li ke tlumočení, jako tomu bylo v projednávaném případě. Za takto ztížené komunikace je nutno považovat za běžné jevy simplifikaci učiněných vyjádření, významové posuny, zkratkovitost atd. Tím spíše je k těmto obtížím dlužno přihlížet v situaci, kdy i pro rodilého mluvčího může být nesnadno uchopitelný či vyjádřitelný konkrétní rozdíl mezi jednotlivými pracovními činnostmi, jež se mohou do té či oné míry vzájemně překrývat či doplňovat, jako je tomu v projednávaném případě. Z logiky věci totiž vyplývá, že pokud má zaměstnanec dávat zboží do regálu či na jiné místo (tedy plnit funkci pomocného manipulačního pracovníka), musí si zpravidla toto místo dopředu připravit (např. umýt či jinak očistit) a teprve následně do něj může ukládat zboží. Bylo by zcela nerealistické a odporující běžnému,

rozumnému chodu věcí očekávat, že zaměstnavatel bude zaměstnávat jednu osobu výlučně na uklízení prodejny a regálů a jinou na doplňování zboží, přičemž obě činnosti budou striktně odděleny. V obchodním provozu také běžně dochází k různým technickým nehodám, při nichž se může zboží rozbít, zničit: i v takových případech není důvodné očekávat, že následky takové události bude odklízet jiný zaměstnanec, než ten, který má na starosti doplňování zboží, resp. manipulační práci na prodejně. Totéž platí v případě odklizení nepoužitelného zboží z prodejny apod. Přestože v takových chvílích spočívá činnost zaměstnance v úklidu, nelze jej dozajista bez dalšího považovat za uklízeče, jak nesprávně vyvodily správní orgány, neboť integrální částí náplně jeho pracovní pozice je manipulace se zbožím v prodejně. V případech podobných pracovních pozic, v jejichž rámci běžně a zcela přirozeně dochází k překrývání různých činností, nelze věc posuzovat mechanicky, tím méně se pouze upínat ke zkratkovitým a zjevně ne zcela korektně zprostředkovaným vyjádřením samotného cizince. Otázku, jakou činnost konkrétní cizinec skutečně vykonával, je třeba zodpovědět po komplexním zhodnocení potřebného množství důkazních materiálů. Na místě je i jistá velkorysost, zejména v případech hraničních, které již na první pohled nejsou evidentním a nepochybným porušením zákona či snahou o jeho obcházení. Správní orgány zabývající se cizineckou agendou jsou personálně vybaveny odborně zkušenými osobami, od kterých není nerealistické očekávat schopnost odlišit případy zjevně protiprávní a případy komplexnější, v nichž je nutné věnovat náležitěmu zjištění skutkového stavu vyšší pozornost a řešení otázky, zda konkrétní, cizincem vykonávaná činnost, nevybočuje z rámce činnosti resp. pracovní pozice, pro kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána.

36. Tento názor soudu je podpořen i obsahem sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ze kterého vyplývá, že pracovní pozice pomocných manipulačních pracovníků (kromě výroby) (9333) je dále vnitřně členěna, přičemž jednou z jejích kategorií je pracovní pozice pomocných manipulačních pracovníků obchodního provozu (93333), která je vymezena tak, že obsahuje mj. čištění zařízení prodejních prostor a okolí prodejny a doplňování výrobků a zboží. Toto vymezení pracovní pozice pak zcela odpovídá obsahu náplně práce, kterou žalobce popsal v rámci svého výsledku. Již to samo mělo správní orgány vést k tomu, že nabyly-li přesvědčení, že žalobce vykonává jinou, než jemu povolenou pracovní pozici, je nutné tento závěr odůvodnit důkladněji, než jen důrazem na obsah samotné žalobcovy výpovědi, tím spíše, je-li žalovanou tato samotná výpověď poněkud zkreslována, když žalobce výslovně neuvedl, že je uklízečem, ale „*uklízeč a doplnit zboží do regálu*“.
37. K řádnému posouzení věci by tedy bylo nepochybně nutné provedené dokazování dále doplnit. Je totiž na druhé straně třeba uvést, že ani závěr správních orgánů o tom, že žalobce vykonával činnost uklízeče, nebyl náležitě odůvodněn a řádně podložen zjištěními plynoucími z obsahu správního spisu, neboť se správní orgány vůbec nevyrovnaly se žalobcovým tvrzením týkajícím se doplňování zboží, což zjevně není součástí náplně práce uklízeče. Nabízí se provedení opakovaného výsledku, a to nejen žalobce, ale i jeho případných kolegů, ale představitelné je i doplnění obsahu správního spisu o důkazy listinné, jako je vyjádření uživatelů žalobcových služeb atd. Teprve na základě dalších získaných skutečností bude možné učinit závěr o tom, jakou činnost žalobce fakticky vykonával a následně tuto činnost zařadit do relevantní pracovní kategorie v rámci klasifikace zaměstnání.
38. Lze tedy konstatovat, že žalobcova námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je důvodná, neboť správní orgány se nezabývaly všemi relevantními skutkovými okolnostmi

a jejich skutkové závěry nemají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu.

39. Soud se ztotožnil i s další žalobní námitkou směřující proti nesprávnému výkladu a aplikaci pojmu jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalované, že pokud by bylo prokázáno, že žalobce vykonával práci v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, jednalo by se ve smyslu § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti o nelegální práci. Stejně tak má žalovaná pravdu, že výkon nelegální práce může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To však neznamená, že ji představovat musí automaticky ve všech případech. Ze zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců zakládalo závažnou překážku pobytu. Tento závěr vyplývá i z judikatury, podle níž *„nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41, odst. 16, nebo ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019 - 29, odst. 16). *„Prostý výkon nelegální práce nemůže bez dalšího naplnit § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25). Dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019 - 43, je uvedeno, že: *„judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu“* (odst. 21). Dle dalšího rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, pak musí jít: *„o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje“* (odst. 27).
40. Výkon nelegální práce tedy nemusí vést zcela automaticky k závěru, že je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že v případě aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je třeba hodnotit intenzitu a závažnost protiprávního jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu (např. dobu trvání nelegální práce apod.). V případě žalobce však žalovaná žádnou takovou úvahu neprovedla a existenci jiné závažné překážky pobytu na území postavila pouze na tom, že žalobce vykonával nelegální práci. S ohledem na uvedené skutečnosti je nutno konstatovat, že aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na žalobcův případ není v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem zdůvodněná a rozhodnutí je tak i v tomto směru nezákonné.
41. K námitce, že změnou právní kvalifikace v odvolacím řízení byla porušena žalobcova procesní práva, soud s ohledem na shora zjištěné vady rozhodnutí, ve stručnosti uvádí následující. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Nelze přisvědčit námitce, že žalovaná změnou prvostupňového rozhodnutí porušila § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a zkrátila žalobce na jeho právu spravedlivý proces, protože mu tím upřela právo na odvolání. Správní orgán I. stupně zamítl žalobcovu žádost dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, neboť dospěl k závěru, že žalobce vykonával práci v rozporu s udělenou zaměstnaneckou kartou. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že by na daný případ měl být aplikován

namísto § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců spíše § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, jelikož výkon jiného druhu práce, než na který byla žalobci vydána zaměstnanecká karta, je třeba podřadit pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Změnu žalovaná učinila v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které jí umožňuje změnit odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část, je-li toto rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, je-li s ohledem na zákonem stanovené podmínky možná, je dle správního řádu preferovanou variantou. Odvolací orgán totiž v takovém případě může změnit výrokovou část rozhodnutí stejně jako jeho odůvodnění, jestliže vychází z odlišného právního názoru na skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a není-li výsledek řízení o provedené změně rozhodnutí pro účastníky překvapivý. K totožnému názoru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud shrnuje, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací správní orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než prvostupňový správní orgán. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení bylo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“* Soud je přesvědčen, že žalovaná shora uvedeným požadavkům plně dostala. Při vydání napadeného rozhodnutí sama žádné důkazy neprováděla a vyšla plně ze skutkových zjištění učiněných správním orgánem I. stupně (v daném případě soud sice dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn, avšak tento závěr nemá vliv na argumentaci soudu ohledně možnosti odvolacího správního orgánu změnit užitou právní kvalifikaci v rámci odvolacího řízení např. v budoucím řízení). Samotná změna právní kvalifikace důvodu zamítnutí předmětné žádosti ze strany žalované spočívající v podřazení zjištěných skutečností pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nemohla být pro žalobce překvapivá. Žalovaná při rozhodování v dané věci totiž vyšla z totožného zjištění jako správní orgán I. stupně, a právo žalobce brojit proti těmto zjištěním bylo žalobci zachováno.

42. Ohledně poslední námitky směřující na nedostatečné a nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny lze uvést, že za situace, kdy soud dospěl k závěru, že ve věci nebyl ze strany správního orgánu dostatečně zjištěn skutkový stav, nelze považovat za správně provedené ani hodnocení této otázky. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce musí vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Toto posouzení tedy provedou správní orgány znovu na základě výsledků doplněného dokazování. Současně však soud konstatuje, že nelze ani přisvědčit žalobní argumentaci, která vychází z toho, že žalobce se sice v průběhu správního řízení k problematice dopadů do svého soukromého a rodinného života příliš nevyjadřoval, ale to nezabývá správní orgány povinností řádně zjistit skutkový stav věci. Je totiž zcela zřejmé, že správní orgány mohou, pakliže účastník konkrétního řízení zcela opomene rozhodné skutečnosti tvrdit a případně i prokazovat, při posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů zohlednit pouze ty skutečnosti, které jsou jim dostupné, ať už z obsahu správního spisu nebo z jim

přístupných evidencí. Právě soukromé a rodinné poměry často bývají z povahy věci konstituovány na základě skutečností až intimního charakteru, které žádným evidencím nepodléhají, a nemohou být tedy bez příslušných vyjádření správním orgánům vůbec známy. Není poté pochybením správních orgánů, pokud k těmto skutečnostem nepřihlédne, nedozví-li se o nich. Na místě je tedy i dostatečná aktivita samotného žalobce, aby správním orgánům své soukromé a rodinné poměry řádně předestřel a svá tvrzení případně i důkazně podložil.

43. Jelikož soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, zrušil jej dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
44. Pokud jde o závazný právní názor podle § 78 odst. 5 s. ř. s., bude nyní na správních orgánech, aby zvážily své dosavadní závěry v projednávané věci. Jejich udržení je nicméně jednoznačně podmíněno řádným doplněním dokazování, přičemž se nabízí nejen opakovaný výsledek žalobce zaměřený pečlivěji na přesnou náplň jeho práce, ale i jeho spolupracovníků, osob, které mu předávají pokyny apod. Vyloučeno pochopitelně není ani provedení listinných důkazů a dalšího, v úvahu připadajícího dokazování. Podstatné je, aby správní orgány měly dostatek podkladů pro přesný závěr o obsahu žalobcem vykonávané pracovní činnosti. Takto konkrétní závěry pak bude nutno konfrontovat s náplní povolené pracovní pozice, a to i s přihlédnutím k jejímu větvení dle klasifikace CZ-ISCO. Až případné zjištění, že se žalobcem vykonávaná pracovní pozice skutečně liší od pracovní pozice, kterou měl povolenu, bude namísto zvažovat, zda takový výkon nelegální práce naplňuje i znaky jiné závažné překážky v pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Všechny příslušné závěry musejí být řádně a přezkoumatelně odůvodněny. Správní orgány rovněž v dalším průběhu řízení posoudí přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce, ovšemže i v závislosti na jím předložených tvrzeních a případně i důkazních návrzích.

Náklady řízení

45. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal k jeho návrhu náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 23 836 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, náhradou cestovného na ústní jednání a náklady vynaloženými v souvislosti s nahlížením do spisu a náhradou za promeškaný čas. Soud přiznal odměnu za 6 úkonů právní služby, každý po 3 100 Kč, tj. celkem 18 600 Kč. Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení včetně nahlížení do spisu dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, čtyřmi úkony za podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (žaloba, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, žádost o osvobození od soudních poplatků, replika), a jedním úkonem za účast na jednání dne 29. 9. 2021 dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Dále soud žalobci přiznal paušální náhradu hotových výdajů za každý úkon právní služby, tj. celkem 1 800 Kč (6 x 300 Kč).
46. Součástí přiznané náhrady nákladů řízení je cestovné právního zástupce za cestu absolvovanou v souvislosti s nahlížením do spisu dne 25. 8. 2020 a na ústní jednání konané

dne 29. 9. 2021 z Prahy do Plzně a zpět v celkové délce jedné cesty 181 km, automobilem značky Mazda 3, reg. značky X. Cestovné je představováno sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel ve výši 4,40 Kč/km. Cestovné dále vychází z průměrné ceny pohonných hmot stanovené dle § 4 písm. c) vyhl. č. 589/2020 Sb. u benzínu natural 95 ok. 27,80 Kč. Při výpočtu cestovného krajský soud dále vycházel z průměrné spotřeby použitého vozidla dle technického průkazu ve výši 6,4 l/100 km. Soud tak přiznal náhradu cestovného v celkové výši 2 236 Kč (2 x 1 118 Kč za jednu cestu z Prahy do Plzně a zpět). Soud dále přiznal odměnu za promeškaný čas za 12 půlhodin za cestu na ústní jednání a zpět a cestu v souvislosti s nahlížením do spisu a zpět ve výši 1 200 Kč ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu.

47. Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, a proto soud nepřiznal náhradu za tuto daň. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. září 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu